

Като раздѣлилъ войската си на двѣ части, Симеонъ изпратилъ едната въ Елада, а другата къмъ Дарданелитѣ. И двѣтѣ български войски вървѣли побѣдоносно напредъ, безъ да срѣщнатъ сериозни съпротивления и покорявали една слѣдъ друга византийскитѣ области. Първата войска достигнала до Коринтския заливъ, като извършвала страшни жестокости и опустошения; а изпратениятъ къмъ Дарданелитѣ отрядъ се опиталъ даже да завземе града Лампсакъ на малоазийския брѣгъ, за да прѣкъсне съобщенията на столицата по море, а слѣдъ това и съ вжтрѣшността на Мала-Азия, но не сполучилъ.

Византийцитѣ нѣмали сили да се борятъ съ Симеона, а той продължавалъ да събира нови войски, съ което все повече и повече заплашвалъ Цариградъ. Тогава (въ 921 г.) патриархътъ прѣдложилъ на Симеона да влѣзе въ роднински връзки съ Романа, като се ожени за дъщеря му, или пъкъ като даде дъщеря си за сина му. Симеонъ даже не отговорилъ, а като се облѣгалъ на това, че почти цѣлиятъ полуостровъ билъ въ ржцѣтъ му, изпратилъ прѣзъ сжщата година силенъ отрядъ подъ началството на кавкана Миника направо къмъ Цариградъ. Тогава патриархътъ направилъ послѣденъ опитъ да спре българитѣ, като прѣдложилъ злато, скжпоцѣнни одежди и земя; но Симеонъ му отговорилъ, че не иска нѣщо невъзможно, не иска да му възкреси убититѣ българи, но иска: Романъ Лакапенъ да се откаже отъ прѣстола, а управителитѣ на ромеитѣ и самиятъ народъ да го признаятъ за тѣхенъ царъ, защото „Богу това е угодно“. Между това изпратениятъ къмъ Цариградъ отрядъ разбилъ съвършено византийската войска близо до града и започналъ безпрѣпятствено да се разпорежда въ околноститѣ на столицата. А наскоро потеглилъ и самъ Симеонъ съ главнитѣ си сили и обсадилъ Одринъ, като смѣталъ слѣдъ прѣвземането му да обсади и Цариградъ, но византийцитѣ отвлѣкли вниманието му за нѣколко врѣме на западъ, като повдигнали задъ гърба му сѣрбитѣ.

Отначало византийцитѣ изпратили единъ родственикъ на сръбския княжески домъ, Захария, съ войска да завземе прѣстола, но князь Павелъ го разбилъ, плѣ-